

Vas in vaše prijatelje vabimo
v **sredo**, 17. novembra, ob 18. uri v Knjižnico Radlje
na predstavitev knjige
Iztok GEISTER:
NARAVA, KOT JO VIDI NARAVA: knjiga esejev in fotografij.

Milena Zlatar o avtorju in njegovem delu:

OHO

Iztok Geister je bil v šestdestih letih prejšnjega stoletja ustanovitelj (skupaj s kiparjem Markom Pogačnikom) avantgardnega umetniškega gibanja OHO. Skupina OHO, ki je delovala od leta 1966 do 1971, je v združevala likovne umetnike, literate, filmske ustvarjalce, kritike in teoretike. Šlo je za intermedijsko reistično ustvarjalnost: nastajali so likovni eksponati, knjige umetnikov, stripi, hepeningi, dokumentarni filmi, fotografije in instalacije. Prav tako literarna besedila, predvsem drugačna poezija. Kratica OHO je medialna oblika med OkO in uHo, lahko pa bi iz nje bolj poljudno - a prav tako pomenljivo - videli ali prebrali tudi kemijski znak za vodo - H_2O ; voda pa je prvobitni življenjski element, oplajajoča življenjska sila, pa tudi ustvarjalna beseda. V manifestu OHO je Geister zapisal: »Besedila so iz črk. Črke so iz črt. Črte so tu zato, da v obliki črk na vizualen način signalizirajo

posamezne zvoke. Ko gre za besedila, je torej črta skrita za zvokom črk.« Zvočna knjiga Iztoka Geistra je bila zasnovana tako, da je na prvi strani pisalo »Tišina« in ko je »bralec« list obrnil in je pri tem zašuštelo, je bilo na drugi strani zapisano »Ropot«. Iztok Geister in Marko Pogačnik sta izdelovala slikanice, duhovite stripe in pesniške edicije (npr. Pegam in Lambergar). Gledalec – bralec je lahko knjigo poljubno sestavljal in razstavljajal in jo bral naprej ali nazaj. Ohojevci so bili pionirji konceptualne umetnosti pri nas. Povezovati jih moremo z etičnim vrednotenjem umetniške produkcije tistega časa, ki pa je bilo takrat nerazumljeno in ni ustrezalo umetnostnim trendom socialistične družbe. Ohojevci so se razšli, čeprav je kazalo, da se lahko uveljavijo v tujini. Iztok Geister se je posvetil pisanju in naravi.

NARAVA

Danes Geister piše leposlovne in strokovne knjige in vselej poudarja, da ni naravovarstvenik, temveč zagovornik narave. Zagovarja interese narave in ne človeka in obiskuje kraje, kakor jih opiše: *»Zavesaste sigaste slapove na istrskih potokih, kjer hudič v tolmunih kopa svojo mater, peneca se slapičja Dragonje, kjer je dno tlakovano nalašč za stopala vodnih vil, renesančni kal Globočaj, kjer ob sončnem vzhodu lahko občuduješ vnebohod kačjih pastirjev, živahno mrtvico Murišo, kjer zaljubljeno cveti bledolična vodoljuba, tisošobrazno Cerkniško jezero, kjer najvabljivejša ogledala neizprosno presihajo dan za dnem, odštekane okljuke Bloščice, kjer se kobranka komajda lahko vzravna, tihe mahovnate preproge Pohorja, kjer se sprehajaš z angeli... Če je rožmarinka lepotica mahovnega močvirja, je vodoljuba izbranka peščenih voda... Sedeti v senci lepote vodoljubinega kobula, pod dražestnim dežnikom njenega socvetja, je doživetje, ki ga spremlja vznemirljivo ozračje tople grede na bregu skrivnostne mrtvice.«* Tako vidi Geister. Narava, kot jo vidi narava, pa ni samo knjiga o naravnih lepotah, temveč je to knjiga o vsemočnosti narave: Geister ji zna tenkočutno prisluhniiti, opazovati, dokumentirati in odstirati resnice. Skozi njegovo opazovanje se zavemo nepremagljivosti narave. Nemočen je le človek. Tega smo se še kako zavedali ob nedavnih poplavah. Vode so žive. Geister pravi: » Domala vsaka reka ob povodnji ubira stranpota, ki jih kasneje, ko se umiri, še naprej uporablja, ali pa nanje pozabi. Kadar izbere novo strugo, se vez s staro še nekaj časa ohranja, a ščasoma vendarle zamre. Vsaka reka pa premore tudi stranske rokave, ki so le navidezno mrtvi, saj ob visoki vodi v matični strugi ponovno oživijo.« O industrijski eksploataciji narave, npr. o zapuščenih gramoznih jami, ki jo industrija naravi izstrga, jo leta pleni, potem pa zavrže, nas pouči: »V opuščeno gramoznico se počasi naseljujejo biljke, v njeni vodi najdejo dom komarji in pijavke, lahko se pridruži še plavajoča praprotnica in v nekaj letih med gramozno mlako, kulturno pastorko, in mrtvico ni več omembe vrednih razlik...«

Avtor v knjigi Narava, kot jo vidi narava poudarja razmerja med divjino in kulturo, v nas budi posebne občutke: prepoznavamo ustvarjalna razmerja med divjino in kulturo, se čudimo in odkrivamo naravo skozi leposlovno besedo in mojstrsko fotografijo. Skozi avtorjev pogled na naravovarstveno etiko razmišljamo o naravi in o nas samih ter se zavemo, da je največji čudež narave njena samoobnovitvena sposobnost. Geister se sprašuje: *»Kaj ni skrajni čas, da maksimo dosedanjih generacij, da edino človek kroti naravo, zamenjamo s spoznanjem, ki bo nemara maksima prihodnjih generacij, da edino narava kroti človeka?«*

VABLJENI v KNJIŽNICO.

**Ves teden pred 20. novembrom – dnevom SLOVENSКИH
SPLOŠNIH KNJIŽNIC - praznujemo: s podarjeno članarino, z
dejavnostmi in zanimivim branjem.**

PRAZNUJTE Z NAMI!